

1

(พจนานุกรมฉบับคาราเมล)

โรงเรียน : สถานที่ที่มีดีเพียงอย่างเดียวก็คือใช้เป็นข้ออ้างเวลา
ออกจากบ้านไปเจอเพื่อน

สยามสแควร์ : สวรรค์

เด็กเรียนใส่วุ่น : พวกนาเบือที่จมปลักอยู่กับตัวหนังสือในโลก
วิชาการ เสพความสุขด้วยการแก้สมการ และเป็นพวกที่ฉันทัดที่สุด

เรียนพิเศษ : นรก

ผลการเรียน : สิ่งที่อาจารย์ให้มาเพื่อเป็นหลักฐานให้แม่ตัดสิน
ประหารชีวิตเรา

สมุดปก : บัตรเชิญสู่นรก

และสุดท้าย... เพื่อน : สิ่งมีชีวิตที่จรรโลงโลกให้น่าอยู่ขึ้นอีกเยอะ

∧〇∧

ฉันชื่อไอลิม เป็นนักเรียนที่ติดทำเนียบสาวซ่าส์ขาใจประจำโรงเรียน
อินเตอร์ไอซีเอส โรงเรียนเอกชนค่าเทอมแพงลิบลิ่วซึ่งปะป๊าทุ่มทุน (จริงๆ
ไม่ได้ทุ่มเท่าไหร่นัก) ส่งฉันเข้ามาเรียนเพราะต้องการจะตัดนิสัยที่

แก้ไม่หายของฉันสักกะหน่อย เพราะไอซีเอสขึ้นชื่อเรื่องนักเรียนมีคุณภาพ แต่ช่วยไม่ได้ที่ฉันดันเกิดมาโดยไม่ได้รับยีนดี ๆ จากปะป๊า กับหม่าม้าเลยนะสิ ฮี ๆ ๆ

"ติ่มจ๋า > < เย็นนี้ไปเดิน'หยามกันเถอะน้ำ~"

เสียงยัยแถมบี เพื่อนขาซ้อปคนสวยของฉันดังลิวมาก่อนตัวพร้อมร่างเล็ก ๆ ที่วิ่งตามหลังเสียงมา แคมบีหรือแสดมบีเป็นสาวน้อยบริสุทธิ์ไร้เดียงสา (อย่างน้อยทุกคนก็คิดว่าอย่างนั้น นั่นแหละแม่ฉันถึงสอนว่าอย่ามองคนที่ภายนอก) ผมยาวตรงสีดำตัดหน้าม้าคิกขุ แถมตาโตยั้งกะปลาทอง หนุ่ม ๆ เลยตามติดยัยนี่เป็นกระพรวนแมว

อ้อ... ลืมบอกไป บังเอิญว่ายัยแถมบีก็คล้าย ๆ ฉันนะแหละ ดีเหมือนกันนะอะมีเพื่อนแบบเดียวกัน จะได้ช่วย ๆ กัน เกะกะกันตาย

"ไม่ได้หรอกเย็นนี้ฉันต้องสอบซ่อมอะ TAT"

"หา! ติ่มกลายเป็นเด็กเรียนไปตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย" แคมบีร้องหงุดหงิด

ฮี... ช่วยไม่ได้นี่นา ถ้าคราวนี้ฉันยังสอบไม่ผ่านอีก หม่าม้าชู้ว่าจะตัดเงินค่าขนมที่เป็นลมหายใจของฉันทิ้ง T_T

"โอ้ ๆ น้องแถมบีไปกับเราก็ได้นา ^^"

"หุบปากไปเลยต้า"

นายจิ้งเง่าต้าหรือกีตาร์ นายปัญญาอ่อนประจำห้องเรียนเรา (มิใช่ทางสมองหรอก แต่เป็นสติปัญญาของหมอนี่ต่างหาก) หมอนี่หล่อก็จริง แต่ทำตัวทวนประสาทได้ทุกวินาที และเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกับฉันมาตั้งแต่ตอนปฐมนิเทศขึ้นเกรดสิบ

"เออ... จันตลก'จารย์ชายเดินดบแกจะให้เธอไปเรียนพิเศษเสริมหลังเลิกเรียนทุกวันจริงงะ"

นายต้าเปลี่ยนเรื่องเพราะโดนน้องแถมบีผู้น่ารักของมันด่าเข้าให้ และมันก็ทำให้ฉันนึกถึงเรื่องราวเลวร้ายสุดยอดที่ฉันพยายามจะคิดว่ามันเป็นแค่ความฝันขึ้นมาอีกจนได้ --^^ ฮี ก็แค่คะแนนวิชาเลขของฉันมันย่ำแย่ แล้วไงล่ะ ก็แค่เลขเอง... (กัดฟันพูดด้วยน้ำตา)

"ก็ใช่อะจึ T_T"

"แม่ชะมัด คราวนี้คุณลุงเอาจริงเหรอก"

คุณลุงที่หมอนี่พูดถึงก็คือปะป๊าของฉันทันเอง ด้วยความที่ปะป๊าเป็นเจ้าของกิจการใหญ่ ย่อมต้องการให้ลูกสาวคนเดียวอย่างฉันทันไปเซ็ดหน้าชูตา ฮี! คงจะผิดหวังน่าดูที่เห็นลูกโง่ๆ อย่างฉันทัน

"คงจันมั่ง"

"ก็นะ... ตั้งแต่เปิดเทอมเกรดสิบเอ็ดมา แก่เคยเข้าเรียนเลขก็ครึ่งกันล่ะ"

นั่งแมวหรือยัยเหมียว (ปกติเรียกกันว่านั่งแมวนะ เพราะบังเอิญหน้ายัยนี่ละม้ายคล้ายแมว) ที่นั่งกินไอติมเจี๊ยบๆ อยู่พักหนึ่งเอ่ยปากถามขึ้น ฉันทันหยิบหนังสือมาฟาดหัวเบาๆ ครั้งหนึ่งเป็นการลงโทษที่บังอาจพูดจาสามหาวกับฉันทัน

"นั่งแมว เจี๊ยบๆ ไว้ไม่มีใครเขารู้ว่าหรอกนะ"

"เฮ้ย! เอาน่า ตอนนี้นำพเจ้าได้บัตรโยนโบว์ลกับคาราโอเกะห้องวีไอพีฟรีมา ถ้าติตสัญญาว่าคราวนี้จะสอบให้ผ่าน ฉันทันจะเลี้ยงตลอดรายการ"

นายดำที่เห็นนั่งยิ้มกริ่มอยู่นานสองนานหยิบของดี (อย่าคิดไกลล่ะ -_-) ออกมาโชว์ กรี๊ด! พุดจริงด้วยแะไม่ได้ไม้ 〇〇〇

"ไอเคปะ เดี่ยวต้าเลี้ยงสเวนเซ่นส์ด้วยก็ยังไม่ไหว"

"ฮึๆๆ นายเตรียมถล่มทลายได้เลยยะ ที่ผ่านมานั้นแค่เล่นซ้ำๆ เฉยๆ"

ฉันทันว่าบัตรฟรีจากมีอนายดำมาถือไว้แล้วหยอดค่าไม้ค่าโตลงไปกลางวง เรียกเสียงโห่กระหึ่มจนคนที่นั่งอยู่แถวๆ นั้นหันมามองกันเป็นแถบๆ และหลังจากที่เจี๊ยบมองหน้ากันอยู่ประมาณสองวินาที เสียงหัวเราะอย่างพร้อมเพรียงก็ดังขึ้นโดยมิได้นัดหมาย

แต่แล้วจู่ๆ เสียงหัวเราะก็ถูกขัดด้วยผู้มาเยือนที่สวมแว่นหน้าประมาณสามนิ้วได้

"เอ่อ คาราเมล อาจารย์ณัฐมีเรียกนะ"

ระหว่างที่เรากำลังหัวเราะสนุกสนานกันอยู่นั้น เสียงเรียกที่ประกอบ

ด้วยชื่อของท่าน'จารย์ชายเดินดบก็พังทลายอารมณ์สุนทรีย์ของฉัน
ซะและทะหมดเลย --^^ เซ็งชะมัด กะอีแค่สอบได้สี่สิบเก้าคะแนน
เต็มร้อยแค่นี้ทำเป็นบ่นนักบ่นหนาไปได้

"โชคดีน้ำคุณหนูคาราเมล"

นายดำเริ่มแหกปากขณะที่ฉันเดินเข้าไปในตึกเรียนเพื่อมุ่งหน้าไป
ยังห้องพักอาจารย์หมวดคณิตศาสตร์ให้ตายสิ! อีตาบ่านี้ไม่เคยหยุดล้อ
ชื่อฉันเลยสักที T_T ชื่อตัวเองก็ไม่ได้ดีอะไรชะหน่อย ชื่อก็ตาร์แต่ดันเล่น
กีตาร์ไม่เป็น

ฉันเปิดประตูเข้าไปยืนทำหน้าที่เยี่ยมเยี่ยมที่อุดสำหรับฝึกซ้อมกับ
นายดำ (หมอนั่นทำบ่อยเพราะโดนเรียกเข้าห้องพักอาจารย์บ่อย) ต่อหน้า
อาจารย์เพื่อเรียกคะแนนสงสาร และจะได้ไม่ต้องถูกเทศน์นานมากมาย

ท่านอาจารย์ชายเดินดบสุดท้ายที่รักมองฉันผ่านแว่นตา ท่าทางแบบนั้น
ทำให้ฉันต้องกลั้นหัวเราะไว้อย่างสุดความสามารถ แถมยังต้องพยายาม
หักห้ามมือที่กำลังจะล้วงมือถือออกมาบันทึกรูปไว้เป็นหลักฐานให้พวกนั้น
ดูว่าฉันได้พบกับผีดิบตัวจริงเสียดังจริงมาแล้ว

ในที่สุด หลังจากเล่นจ้องตากันมานานประมาณสองนาที่ อาจารย์
ณัฐมีก็เอ่ยปากพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงหลอนประสาทที่ทำให้ฉันขนหัวลุกแทบ
ทุกครั้งที่ได้ยิน

"นางสาวคาราเมล นี่เป็นครั้งที่สี่แล้วนะที่เธอสอบตกติดๆ กัน"

"เอ่อ หนู... มีปัญหาสุขภาพต้องเข้าโรงพยาบาลบ่อยๆ ค่ะ"

ฉันพูดพร้อมทำท่าทางเป็นคนไข้โรคเหมือนที่เคยเห็นในหนังกับ
หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นบ่อยๆ ทว่าสิ่งที่ได้รับกลับไม่ใช่คำพูดปลอบประโลม
อย่างอ่อนโยน มันคือไม้เรียวหวายอันยาวเพื่ออยอย่างกับไม้เมตรที่ฟาด
ลงมาเต็มรักกลางศีรษะฉันเลย อ้าา~อาจารย์รู้มัยเนี่ยว่ามันเจ็บนะ!! TOT

ฉันร้องประท้วงอยู่ในใจเพราะเจ็บจนน้ำตาเล็ด แต่ถ้ายังไว้วาย
ก็ยิ่งโดนหนัก (ฉันเคยโดนมาแล้ว เพราะไว้วายที่สอบได้แค่สี่สิบแปด
คะแนนเมื่อคราวก่อน) ท่านอาจารย์โยนกระดาษข้อสอบลงมาตรงหน้าฉัน
ไอ้... ของใครกันนะคะแนนสวยหรูจริง ๐๐๐+ เก้าสิบห้า... เก้าสิบสี่...

เก้าสิบหก... เก้าสิบเจ็ด... โห~ อะไรเนี่ยคะแนนเก้าสิบอัฟทั้งนั้นเลยอะ
หมอนี่เป็นคนเขียนข้อสอบเองเปล่าหว่า --^

"นี่คือคะแนนของนายกฤษฎา นักเรียนที่ได้ที่หนึ่งของระดับชั้น
แล้วลองดูคะแนนของเธอดีคาราเมล"

อาจารย์โยนข้อสอบอีกปึกลงมาตรงหน้าฉัน ทีๆ คะแนนฉันนะสวย
ที่สุดแล้ว เคยเห็นรีเปล่าละใครจะทำได้แบบนี้ สี่สิบแปด... สี่สิบเก้า...
สี่สิบห้า... สี่สิบเจ็ด... คิกๆ มีชุดเดียวที่ผ่านเกณฑ์ ได้ตั้งห้าสิบห้านะ
^_^ หุๆ ถึงคะแนนฉันจะไม่ได้เก้าสิบอัฟเหมือนนายกฤษฎาอะไรนั้น
แต่อย่างน้อยฉันก็ไม่เคยโง่งนะ

"ไม่ต้องมาทำหน้ายิ้มระรื่น คะแนนอย่างนี้จะไปเข้ามหา'ลัยที่ไหน
ได้ปะหา!"

"หนูจะเข้ามหา'ลัยไอแบคคะ"

"แค่มหา'ลัยรามฯ ยังจะไม่ได้เลยมั้งเธออะ"

"อาจารย์รู้ได้ไงว่าหนูจะเข้าได้หรือไม่ได้ ไม่รู้อะไรจริงแล้วอย่ามา
ดูถูกกันให้มากเลยนะคะ!!"

กว่าจะรู้ตัวอีกทีฉันก็เผลอตะโกนออกไปซะแล้ว ก็ฉันยอมได้ชะที่
ไหนละเวลามีใครมาพูดจาดูถูกกันแบบนี้ สีหน้าอาจารย์ชายเดินดบอึ้งไป
ประมาณห้าวิ แล้วจึงกระแอมเล็กน้อยก่อนเก็บชุดข้อสอบกลับเข้าไปใน
แฟ้มตามเดิม

"โอเค... เพราะคุณแม่เธอขอร้องไว้ ฉันเลยจะให้เธอเรียนพิเศษ
แทนการลงทะเบียนเรียนซัมเมอร์ และเธอต้องสอบฟิสิกส์ให้ได้คะแนน
เกินหกสิบห้าคะแนน"

"จ้ะหรือคะ..."

พูดเป็นบ้าไป หกสิบห้าคะแนนใครจะทำได้ --"

"แต่ไม่ได้เรียนกับฉันหรอกะ"

อาจารย์ณัฐมีพูดพลาจกั่มหน้าจืดแป้มไปพลาจ ฉันเลยไม่ต้อง
ลำบากในการซ่อนความดีใจในสีหน้า ฮึๆ เรียนกับใครก็ได้ ขออย่าให้
เป็นอาจารย์จอมดูถูกคนนี้เลยก็แล้วกัน ^^

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

"ฉันจัดการเอาไว้แล้ว และจะให้เธอเรียนกับ..."

อาจารย์เว็นวรรคไปแป๊บหนึ่งก่อนจะพูดประโยคต่อมา ซึ่งทำเอาฉันยิ้มค้าง

"เรียนกับนายกฤษฎาห้องคิง ที่หนึ่งของเกรดสิบเอ็ดนะ นี่ฉันอุตส่าห์ลงทุนขอให้เขาสละเวลามาให้เลยนะ เธออย่าทำให้..."

"ตะ... เตี้ยวก่อนคะอาจารย์"

ฉันร้องห้ามออกไปโดยอัตโนมัติ อาจารย์ขยับแว่นเล็กน้อยพลงเหลือบมองฉันด้วยสายตาไม่สบอารมณ์ที่ถูกขัดจังหวะ ฉันจึงรีบพูดสิ่งที่คิดออกไป

"ถ้าทำแบบนี้จะเป็นการรบกวนเขาเปล่าๆ นะคะ"

"ไม่เป็นไรหรอก เพราะเขาเองก็ยืนยันแล้วว่าไม่เป็นไร"

"ตะ... แต่ว่า..."

"ไม่มีแต่แล้ว ตั้งแต่พຽ່งนี้ไปหลังเลิกเรียนเธอต้องไปเรียนกับเขาที่ห้องแล็บคณิตศาสตร์หนึ่งสี่หนึ่งหนึ่ง"

อาจารย์ตัดบทแล้วหยิบแฟ้มเดินหนีไปเลย ทิ้งฉันให้ยืนอึ้งค้างอยู่ตรงนั้น

กรี๊ดดด!!! แล้วฉันจะทำไมดีเนี่ย ให้ไปเรียนกับตาแว่นเด็กเรียนไร้สาระจ้เง่าปัญญาอ่อนที่วันๆ มีแต่ตัวหนังสือกับสูตรคณิตศาสตร์เนี่ยนะ!? ไม่มีวันชะหรอก แบบนี้เรียนกับท่านอาจารย์ณัฐมียิ่งดีกว่าเยอะเลยไม่นะๆ นี่ถ้าใครรู้ว่าคนอย่างไอติมต้องไปเรียนกับเด็กแว่นแบบนั้น อ้า~ ยิงคิดยิงเครียด ทำไงดี T_T

ฉันเดินคอคดกกลับไปยังโต๊ะประจำกลุ่ม ที่นั่นยังคงนั่งเฝ้ากันอยู่ครบถ้วนสมบูรณ์ แถมมีสมาชิกที่เหลืออีกคนมานั่งด้วยแล้ว คนคนนั้นคือนายฟิล์มที่วันๆ ไม่ทำอะไร เขาแต่เล่นคอมพิวเตอร์กับอ่านหนังสืออย่างเดียว แต่ดันป๊อปปูล่าร์อย่างกับซูเปอร์ไอดอล ฮี... ช่วยไม่ได้นี่ เพราะหมอนั้นหล่อ ฉันบั้งตั้งแต่วันแรกที่เจอในงานปฐมนิเทศแล้ว (แต่พวกหนอนหนังสือกับปีศาจคอมพิวเตอร์ไม่ใช่สเป็คฉัน หมอนี่ก็เลยชวดไป)

"อ้าว! ทิม เดินคอคตมาเลย เป็นไรหรือ"

อีตานักกีตาร์ถามด้วยสีหน้าบึ้งแบ้วทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าฉันเพิ่งไปเจอ กับผีดิบมา ฉันรู้สึกหมั่นไส้ตึงตึง เลยทูปหลังเข้าให้หนึ่งอึกแล้วนั่งปูลุง ข้างฟิล์ม แน่นนอนว่าในมือหมอนั้นยังถือหนังสืออยู่เช่นเคย

"อ่านอะไรอีกละฟิล์ม"

"รหัสลับดาวินชี"

"โอ๊ยๆๆ อ่านอยู่ได้หนังสือเล่มนี้อะ มีอะไรสนุกนักหนา"

ต้าโวยวายแทรกขึ้นมาด้วยเสียงอันดัง สิ่งเดียวที่หมอนั้นทำได้ดีที่สุด ในชีวิตนี้คือล้อคนอื่น และสิ่งเดียวที่หมอนี้ล้อไม่ขึ้นก็คือนายฟิล์มคนนี้ ฟิล์มเหลือบตามองด้วยหางตาก่อนจะหันกลับไปอ่านหนังสือต่อ อย่างไม่สนใจ

"ฮึ ปล่อยมัน... นี่ว่าไงละติม ตกลง'จารย์ว่าไง"

"บอกให้ฉันไปเรียนพิเศษกับนายแว่นห้องหนึ่ง"

"ฮือ ก็ดี... ฮะ!! อะไรนะ!?"

นายตัวยกหน้าพึมพำเห็นด้วยอยู่สองวินาทีก่อนว่ากออกมาเมื่อ สมองรับรู้ (หมอนี้เป็นพวกสมองช้านะ) ว่าฉันเพิ่งพูดอะไรออกไป ฉัน พยักหน้าหงอยๆ ด้วยความรู้สึกอยากตาย

"แล้วจะเรียนเปล่าอะ ยังไงถ้าไม่ไป หมอนั้นคงไม่กล้าฟ้องจารย์ หรือก"

แต่มปีที่นั่งเคียงคอทำหน้าที่ทำตานากอดถามขึ้น

มันก็จริงอยู่ หมอนั้นไม่มีทางฟ้องหรือก และความจริงแล้วฉันจะ โดดแบบทุกทีก็ได้ แต่ว่าคราวนี้ฉันเริ่มไม่อยากจะโดดซะแล้วสิ อุตส่าห์ ได้รับการลดโทษจากเรียนซัมเมอร์เหลือแค่เรียนพิเศษหลังเลิกเรียนทุกวัน แถมท่านอาจารย์ชายเดินดบที่เกลียดชังหน้าฉันเข้าไส้เพราะฉันสอบได้ อันดับท้ายๆ ของชั้นปีประจำ (Believe it or not!?!? ยังมีคนที่เรียนแย กว่าฉันอีกนะ) ยังอุตส่าห์ไปขอให้นายแว่นช่วยกรุณาสละเวลามาสอนฉัน อีกต่างหาก ถ้าโดดไปเลยก็ดูจะออกตัญญูยังไงไม่รู้สิ

"อะไรนะ เธอจะเข้าเรียนหรือ ๐_๐"

ต้าและแต่มปีร้องออกมาพร้อมทำตาโตเหมือนกันตะะๆ ฮึย...

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

จะตกใจอะไรกันนักหนาแค่ฉันจะเข้าเรียนแค่นี้ --^

"ใช่สิ ฉันจะเป็นเด็กเรียนแล้วตั้งแต่วันนี้ไป"

"กรี๊ด! โลกถล่ม หิมะตก พ้าทลาย!!"

"แหลมขึ้นมาทำไมจะนั่งแมว!! ไม่พูดไม่มีใครเขาด่าว่าเป็นใบ้หรือ"

ฉันตวาดแว๊ดเข้าให้ แต่ถึงจะด่าเท่าไรยัยนี้ก็ไม่เคยหวั่นเกรงหรือ
ระวังเถอะ ลักวันฉันจะจับไปทำลูกชิ้นแมวขายแข่งกับเนื้อหมาเกาหลี
--^^

และแล้ว... ด้วยการตัดสินใจฉันแสนจะแน่วแน่ของฉัน ฉันจะต้อง
ไปเรียนพิเศษกับนายแวนหนาเตอะตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป ซึ่งนั่นจะ
เป็นการจำกัดอิสรภาพของฉัน และหมายถึงว่าฉันจะต้องละทิ้งสวรรค์ของ
ฉันไปชั่วคราว T_T แถมฉันยังต้องไปเรียนกับพวกเด็กแวนที่ฉันเกลียด
มากๆ อีกต่างหาก (โปรดอ้างอิงจากพจนานุกรมฉบับคาราเมลด้านบน
ขอบคุณค่ะ ^_^)

2

"บ๊ายบายยย~ น้องไอติม เด็กเรียนคนใหม่"

เสียงนายตัวลั่นหลังไปพร้อมกับกล่องดินสอของฉันที่เขี่ยออกไป
สุดแรงเกิด โดยใช้หัวของนายบ้านั้นที่ผลุบออกไปทันทีเป็นเป้าหมาย
หลังจากที่หมอนั้นทิ้งระเบิดกวนประสาทไว้ในห้องแล็บคณิตศาสตร์ 1411
นี่ --^^ ให้ตายสิ! ขอให้โดน...

โปก!!!

เสียงวัตถุแข็งๆ กระแทกหัวคนดังขึ้นก่อนที่ฉันจะได้ทันอธิษฐาน
เสร็จ ตาย~ ได้ผลก่อนอธิษฐานจบซะอีก 〰〰

"สมน้ำหน้า อยากรกวนประสาทฉันก่อนทำไม อ๊ะ!!"

ฉันตะโกนขึ้นมาทันทีเมื่อมองเห็นคนที่ถูกกล่องดินสอเหล็ก
กระแทกหัวทรุดลงไปกองกับพื้น แวนตาหนาสองนิ้วกระเด็นหลุดไปนอน
แน่นิ่งอยู่ใต้โต๊ะใกล้ๆ กันนั้น โบหน้ามีนั่งเหมือนโดนกระแทก อ้าา~

มะ... หมอนี่มัน... 〇_〇

"ละ... สวัสดิ์...^^"

นายแว่นพูดตะกุกตะกักไม่เป็นประโยคพร้อมกับยิ้มแป้น พลังกวาดมือควานหาแว่น

ให้ตายสิ! ฉันรู้สึกสงสารท่าทางงกๆ เงินๆ ของเขาเต็มทนเลยก้มลงเก็บแว่นตาจากใต้โต๊ะให้ โดยลืมไปว่ากระโปรงฉันมันสั้นไปหน่อย และหมอนั้นยังนั่งกองอยู่ข้างหลังฉัน แต่คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง นิดเดียวเอง...

"เอ้า แว่นนาย"

ฉันหันกลับมาส่งแว่นให้ แต่นายแว่นกลับไม่รับแถมยังหน้าแดงเป็นลูกตำลึงสุกอีก เฮ้อ! อย่าบอกนะว่า...

"นายแอบดู กกน. ฉันใช่ไหม"

เพราะท่าทางไร้เดียงสาของเขาทำให้ฉันรู้สึกอยากแกล้งขึ้นมา ยังไงไม่รู้ ฮีๆ

"อ้า ปละ... เปล่า เปล่านะ ฉันไม่ได้..."

"ใช่จริงๆ ด้วย นายแอบดู กกน. ฉัน!!"

"อ๊ะ ละ... ฉันไม่ได้ตั้งใจ ขอโทษนะ TAT"

เขาทำหน้าที่นักผัดผูดชีวิตอย่างกับไปฆ่าใครตายมาอย่างไรยังงั้นแถมยังทำหน้าที่เหมือนกับน้ำตาจะคลอเบ้าอีกต่างหาก กร๊ด! ทำแบบนี้รู้สึกเหมือนแกล้งเด็กยังงัยชอบกล >_<

"เฮ้อๆ นี่นาย ฉันแค่แกล้งเล่นๆ เฉยๆ น้า อย่าทำเป็นเด็กไร้เดียงสาอย่างนี่สิ"

ฉันก้มหน้าหัวเราะไว้ไม่ให้ไหวเลยผลอดตัวหัวเราะออกมา นายแว่นทำหน้าเอ๋ออยู่นิดหนึ่งก่อนจะรีบสวมแว่นกลับเข้าที่ หยิบบรรดาแฟ้มและซีดีเทปเตอร์ต่างๆ มาเรียงแล้วถือกลับมาที่นั่งที่โต๊ะ ตลอดเวลาเขาก็ก้มหน้าซ่อนใบหน้าสีแดงเป็นลูกมะละกอ เอ๊ย! ลูกมะเขือเทศไว้ ฮีๆ ดูๆ ไปก็น่ารักดีเหมือนกันนี่นา

"เธอไม่เข้าใจเรื่องไหนเธอ"

แต่ว่า... พอเข้าเรื่องวิชาการ ใ้อ่ทำที่นาเอ็นดูทั้งหลายเหล่านั้นก็

หายไป กลายเป็นเด็กเรียนผู้แสนจะ boring ตามเดิม --

"ทั้งหมดเลย"

"ฉันเธอรู้อะไรบ้างดีกว่า"

"ฉันไม่รู้จะอะไรเลยเหมือนกัน"

"ถ้าอย่างนั้น..."

เขาเปิดแฟ้มดูที่ละหน้าก่อนหยิบซีดีที่จั่วหัวว่า 'ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่สอง' เฮ้ๆ ฉันน่าจะอยู่เกรดสิบเอ็ดเท่ากับ ม.5 แล้วนะ!!

"ชั้น ม.2 ที่โรงเรียนเก่าฉันเรียนเทียบเท่าชั้น ม.4 ที่นี่"

นายแวนตอบเรียบๆ ก่อนเริ่มอธิบายคร่าวๆ

ฉันหมั่นได้ทำทางเอาการเอางานนั้นซะหมด และเป็นที่ยืนยันดีว่าฉันเกลียดพวกเด็กแวนอย่างกับอะไรดี ฉันเลยไม่สนใจฟังหันไปมองแต่นอกหน้าต่าง แฮ้อ~คิดถึงเดอะมอลล์สุดที่รักจังเลย TOT

"เธอ... คาราเมล... คาราเมล!!"

"อ๊ะ!! อะ หวา..."

ฉันสะดุ้งสุดตัวจนเกือบตกรถเก้าอี้ นายแวนมองฉันด้วยสีหน้ากังวล ตาบ้าเอ๊ย! ตกใจเกือบตายเนะ จู่ๆ เรียกมาได้ --^^

"เป็นอะไรรีเปล่า"

"ไม่เป็นอะไร"

"เมื่อกี้ฟังที่ฉันบอกรีเปล่า"

"เรื่องอะไรละ"

ฉันย้อนถาม ทำเอานายแวนถอนหายใจเอือกโหนุ่พลาจขยับแวนตาให้เข้าที่ ฮี มาอีหรือบนี้นายคงจะทำหน้าบึ้งแล้ววิ่งแจ้นไปฟ้องอาจารย์ว่าอย่างไรอย่างงี้แล้วก็บล่าๆ บอกว่าฉันสมองทึบ เป็นพวกไร้สติปัญญา มองว่าฉันเป็นพวก...

"ถ้าอย่างนั้นเอาใหม่แล้วกัน ^^ ฟังดีๆ ละ ถ้าไม่เข้าใจก็ถามตกลงมัย"

อะ... อะไรกัน!? นาย... ไม่ไกรธฉันเหมือนอาจารย์พวกนั้นหรือหรือ